

Τριᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τριᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 21 Νοεμβρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 104

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις ..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Gabriel Marc : ΛΙΟΔΕΤΤΗ, διήγημα. (τέλος) — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ·
ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

ΤΩΝ

ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ

Ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου ἀρχεται τὸ Γ' ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἡ δι' εἰσπρακτῶρων εἰσπραξὶς καταργεῖται ἐν Ἀθήναις, ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομὰς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσιν τὴν ἐξάμηνον συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν Ἀθήναις», πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Α' φύλλαδιου τοῦ Δεκάτου ἔτους, διότι, ἐν ἐναντία περιπτώσει, θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν δυσἄρεστον θέσιν νὰ διακοψώμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάντα ἀνεξαιρέτως τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΛΙΟΔΕΤΤΗ

(Διήγημα GABRIEL MARC)

[Τέλος]

Β'

Ἡ φεβερὰ πραγματικότης τῆς ζωῆς, ἐπερχομένη ἀναποφεύκτως, ἔμελλε νὰ ἀποσπάσῃ τὴν Λιοδέττην ἀπὸ τὰς ὄνειροπολή-

σεις καὶ τὰς σκέψεις τῆς. Ὁ πατὴρ τῆς ἀρκετὰ ἡλικιωμένος ἠσθάνετο, ὅτι δὲν εἶχε πλέον δυνάμεις διὰ νὰ καλλιεργῇ καὶ περιποιηθῆται τοὺς ἀγρούς του, οἵτινες δὲν ἦσαν καὶ τόσοσιν προσοδοφόροι. Νὰ προσλάβῃ ἐργάτας δὲν ἠδύνατο, διότι τὰ ἡμερομίσθια ὁσημέραι ὑφούντο περισσώτερον. Μεθ' ὅλας λοιπὸν τὰς προσπάθειάς του, μεθ' ὅλην τὴν τιμιότητά του, ἠτις ἦτο πασίγνωστος, αἱ μικραὶ οἰκονομίαι τοῦ ἀτυχοῦς γέροντος ἐξηντλοῦντο κατ' ὀλίγον. Ἠναγκάσθη νὰ δανεισθῆ ὑπὸ ἐπαχθεῖς ὄρους μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἤρχοντο εὐτυχέστεραι περιστάσεις διὰ νὰ εὐρεθῆ εἰς θέσιν νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του. Πλὴν συνεχῆ ἀφορίας ἔτη ἀπετελείωσαν τὴν καταστροφὴν του, καὶ δὲν κατάρθρωσε νὰ ἐκπληρώσῃ ἐγκαίρως τὰς ὑποχρεώσεις του. Δανειστὴς σκληρὸς καὶ ἀδιάλλακτος τὸν ἐπιέζε καθ' ἑκάστην, ἀπειλῶν, ὅτι θὰ τοῦ κάμῃ κατάσχεσιν. Ἡ μελαγχολία καὶ κατῆρεκα ἐβασίλευον ἐν τῇ πτωχικῇ του οἰκίᾳ.

Ἡ γυναῖκά του ἔκλαιε καὶ παρεπονείτο, ἡ Λιοδέττη δὲν ἐτραγῶδει πλέον. Αὐτὸς δ' ἴδιος ἠσθάνετο ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπομείνῃ περισσώτερον τὴν κατάστασιν ταύτην, ἠτις τὸν ἐξησθένει, τὸν κατεβασάνιζε. Καὶ πρὸς ἐπίμετρον τῆς δυστυχίας του, τὰ πρῶτα φύχη χειμῶνος σφοδρῶς ἀπεφύλλισαν προῶρος τὰ δένδρα, καὶ κατέστρεψαν ἀποτόμως τὰ λειβάδια.

Μίαν πρωίαν τοῦ Δεκεμβρίου τὸ χωρίον ἦτο ἀνάστατον. Δικαστικὸς κλητὴρ μετὰ φυσιογνωμίαν ἀπεχθῆ καὶ μετὰ ἀγρίους ὀφθαλμούς· καὶ ὁ κ. Κωφοῦρ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀγροτικῆ ἀστυνομίου, ἦλθον νὰ ἐκτελέσωσιν τὴν κατάσχεσιν. Ἡ Λιοδέττη παρετῆρει μετὰ φρίκης τοὺς ἀνθρώπους τούτους, οἱ ὅποιοι εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἰδικῆς τῶν οἰκίας, καὶ τοὺς ἀφήρουν τὰ πράγματά των, χωρὶς κανεῖς νὰ ἀντιστῆ καὶ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ.

Τοὺς εἶδε μετὰ φρίκης νὰ καταγράφωσι καὶ νὰ ἀφαιρῶσι τὰ ἀπλᾶ ἐπιπλα, τὰ ἐνδύματα, τὰ ἀσπρόρουχα, τὴν μεγάλην καρέκλαν, ἔνθα ἐκάθητο ἄλλοτε ἡ μάμμη τῆς, τὴν ξυλινὴν κασσέλαν, ἠτις ἐχρησίμευον ὡς τράπεζα τοῦ φαγητοῦ, ὅλα ἐπὶ τέλους, ἐκτὸς τῶν ἀρότρων, ἄλλων τινῶν ἐργαλείων καὶ ὀλίγων ὀσπρίων.

Κατόπιν εἰσῆλθον εἰς τὸν σταῦλον, ἐλογάριασαν τὰς ἀγελάδας καὶ τὰ πρόβατα, τὰ ἐβγαλαν ἐξω καὶ δὲν ἀφήκαν παρὰ μίαν ἀγελάδα μετὰ τριῶν προβάτων καὶ τὴν τροφήν των δι' ἓνα μῆνα, συμμορφούμενοι πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη σκηνὴ τὴν κατέθλιβεν. Ἡθελε νὰ φωνάξῃ, νὰ καταξেসίχῃ μετὰ τοὺς ὄνυχας τῆς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐκλεπτον, ταιουτοτρόπως ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, ἐνώπιον ὄλων τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ κύριος οὗτος Κωφοῦρ, τοῦ ὁποίου ἤκουε διὰ πρώτην φοράν τὸ ὄνομα, ἦτο λοιπὸν τέρας, ἄνευ καρδίας, ἀναίσθητος, ἐν ἑκτῶν κακοποιῶν ἐκείνων στοιχείων, τὰ ὁποῖα μόνον ὑπερφυσικαὶ δυνάμεις δύνανται νὰ δαμάσωσι, νὰ καταβάλωσιν! Ἄλλ' αἱ δυνάμεις αὐταί, αἱ νεραϊδες, περὶ τῶν ὁποίων τόσος ἐγένετο λόγος εἰς τὰς διηγήσεις τῆς μάμμης τῆς, δὲν ἤρχοντο εἰς βοήθειάν τῆς. Ἄν κατὰ τύχην ἔβλεπε τὸν ὠραῖον κυνηγὸν τοῦ παρελθόντος φθινοπώρου, θὰ ἔτρεχε πρὸς αὐτόν, δὲν θὰ ἐδίσταζεν, ἂν καὶ τόσοσιν δειλὴ, νὰ τοῦ διηγηθῆ τὰ βάσανά τῆς· ἐκεῖνος, τόσοσιν καλὸς, τόσοσιν εὐγενὴς, θὰ τὴν ἐλυπέιτο, καὶ θὰ τὴν ἀπήλλασεν ἀπὸ τὴν στενόχωρον ταύτην θέσιν. Ἄλλ' ὁ ὠραῖος κυνηγὸς ἦτο πολὺ μακρὰν καὶ τίς ἤξεύρει, ἂν θὰ ἐπανήρχετο ποτὲ!

Ὅτε ἐπερατώθη ἡ κατάσχεσις, ἡ Λιοδέττη ἔκλαυσε πολὺ ἐν τῇ ἀπογυμνωθείσῃ

οικία των μαζί με την μητέρα της, ήτις ἦτο ἀπηλπισμένη, μαζί με τὸν πατέρα της, τὸν ὁποῖον ἡ θλίψις κατέστησεν ἀγνώριστον.

Τὰ βράσινά της, φεῦ! δὲν ἐσταμάτησαν ἕως ἐδῶ. Ὁ γέρον, καταβλήθεις ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας, ἀπέθνηκε μετ' ὀλίγον. Ἡ σύζυγός του δὲν ἤργησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, καὶ ἡ Λιοδέττη ἔμεινε μόνη, ἐξησθενημένη ἐκ τῆς θλίψεως καὶ ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐκείνων συμβάντων, τὰ ὁποῖα ἀκόμη ἦσαν δι' αὐτὴν ἀνεξήγητα.

Οἱ γείτονες τὴν παρέλαβον, τὴν περιποιήθησαν. Δὲν εἶχε δυνάμεις νὰ σκεφθῇ οὔτε νὰ ἐνεργήσῃ, καὶ ἀφέθη νὰ ὀδηγῆται ὡς παιδίον.

Ὁ ἀνηλεὴς δανειστής, μεθ' ὅλον τὸ πένθος καὶ τὴν ἀπελπισίαν της, ἐπώλησεν ἀμέσως τὴν οἰκίαν καὶ τὰς ὀλίγας γαίας, αἵτινες ἀπετέλουσαν τὴν μόνην περιουσίαν, τὴν πρῶτα τῆς ἀτυχῆς ὄρφανῆς. Ἡ Λιοδέττη χωρὶς λεπτὸν χωρὶς τίποτε ἔμεινε εἰς τινὰ γειτονικὴν οἰκίαν, ἐνθα ἐξ ἀγαθοεργίας τὴν περιέθαλψαν κατὰ τὴν ἀσθενείαν της, καὶ ἀφ' οὗ ἤρχισε νὰ κινῆται καὶ νὰ βαδίξῃ, ἐπερῆθη, καθὼς ἄλλοτε, εἰς τὴν πεδιάδα, ἀλλὰ τώρα διὰ νὰ βόσκη τὰς ἀγελάδας τῶν ἄλλων.

Ὅτε ἐπανέυρε τὴν προτέραν ζωὴν της, ὅτε ἠσθάνθη πάλιν τὰς γλυκεῖας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ὅτε ἠδύνατο νὰ θυμαζῆ τὴν εὐρεῖαν πεδιάδα καὶ τὸν ὄριζοντα, μετ' ὅσον εἶχε συνήθειαν τὸ βλέμμα της, ἡ λύπη της διὰ τὰ συμβάντα ἐκείνα ἤρχισε νὰ μετριαζέται. Χωρὶς νὰ τὰ λησμονήσῃ ὀλοτελῶς, ἤρχισε νὰ ὀνειροπολῇ καὶ νὰ ἐλπίζῃ. Ἀνεπόλησεν ἀμέσως τὸν ὠραῖον, τὸν εὐγενῆ της ἐραστήν. Ἦτο τώρα ἡ μόνη της παρηγορία, ἡ μόνη της ἐλπίς. Τίς ἤξεύρει; ἡμέραν τινὰ θὰ ἐπανήρχετο ἴσως; θὰ τοῦ ὀμίλει. Θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχῆς!

Δροσερὰν τινὰ πρωΐαν τοῦ Μαρτίου, ἡ Λιοδέττη, σχεδὸν θεραπευθεῖσα, ἐκάθητο εἰς τὴν συνήθη θέσιν της προσέχουσα τὰς ἀγελάδας καὶ νήθουσα. Ὁ ἥλιος ἀνατέλλων ἔριπτε τὰς ἀκτῖνάς του ἐπὶ τῆς καταλευκου πεδιάδος, ἥτις ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦτο κεκλυμμένη ἐξ ἀδαμάντων. Κορυδαλὸς ἱπτάμενος ἀπὸ σπάρτου εἰς σπάρτον ἐκελάζει φαιδρὸν καὶ γλυκὺ κελάδημα. Ἡ Λιοδέττη τὸν ἠκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἠκούεν εὐχαρίστως τὸ ᾄσμα του, ὅτε αἴφνης, πολὺ μακρὰν εἰς τὸ βάθος τῆς βοσκῆς, διέκρινεν ἀνθρωπίνην μορφήν. Ἦρχισεν ἀμέσως νὰ προαισθάνεται κάτι, ἡ καρδία της ἐπαλλε ταχύτερον.

Παρετήρει μετὰ μεγάλης προσοχῆς τὸν ἀγνωστον, τὸν ὁποῖον συγκεχυμένως ἀκόμη διέκρινεν. Μετ' ὀλίγον ἐθεσκιώθη, ὅτι ἦτο κυνηγός.

Διέκρινεν ἤδη τὴν κάνην τοῦ ὄπλου του καὶ κῆνα πηδῶντα τριγύρω του.

Ὁ κυνηγὸς ἐβαδίζε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ μέρος της, καὶ ἐπλησίαζε κατ' ὀλίγον.

Δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἦτο ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀνέμενε, ὃ ἐρκστής τῶν ὀνειροπολήσεων της, ὃ ἀγαπημένος της μνηστήρ. εἰς δὲν εἶχεν ἀφιέρωσιν διὰ παντός τὴν καρδίαν της.

Ἐπὶ τέλος ἠδύνατο νὰ τὸν παρατηρῇ ἐκ τοῦ πλησίον, μεγαλοπρεπῆ, ὑπερῆφάνως βαδίζοντα. Ἦτο κομψὸς καὶ ὠραῖος, καθὼς τὴν πρώτην φοράν, μετ' ἡμῶν ἐκ βελούδου ἐδυμασίαν του, μετ' ὁ πτερὸν εἰς τὸν πῖλον, καὶ μετ' ἡν ἐλεφαντίνην σάλπιγγα εἰς τὴν χεῖρα. Ἡ βοσκὸς ἠσθάνθη ἐν τῇ ἀθωότητι της ρίγος καὶ ἔμεινε κάτωχρος καὶ ἀκίνητος ἐν τῇ θέσει της.

Ὁ νεαρὸς κυνηγὸς ἀπέειχε ὀλίγα βήματα ἀπ' αὐτῆς. Ὅτε ἐπλησίασεν, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Λιοδέττην τῇ εἶπε διὰ τραχείας φωνῆς, ἥτις τὴν ἔκαμε νὰ σκιρτήσῃ:

— Πές μου μικρά, δὲν εἶδες σχοινίλους;¹ νὰ περάσουν ἀπ' ἐδῶ;

Ἡ Λιοδέττη ἦτο τόσον συγκεκινημένη, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Δὲν ἐννοεῖς τί σ' ἐρωτῶ; εἶπε δι' ὄφρους βρῦχάου, καὶ ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν του.

Ἡ Λιοδέττη, ὡς ἀπολιθωμένη, δὲν ἀπήντα τίποτε.

— Θάρρος δά, κορίτσι μου, δὲν θὰ σὲ φάγω. Τί! δὲν με γνωρίζεις; Εἶμαι ὁ Κωφούρ, ὁ υἱὸς τοῦ Κωφούρ.

Ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας, αἵτινες παρήγαγον ἐπ' αὐτῆς τριαυτὴν ἐντύπωσιν, ὡς ἐὰν ἔλεγεν ἐκεῖνος «εἶμαι ὁ υἱὸς τοῦ διαβόλου», ἡ Λιοδέττη ἔρρηξε μεγάλην κραυγὴν, ἔρριψε χαμαὶ τὴν ἡλακάτην, καὶ κινούσα τὰς χεῖρας ἔφυγε δρεμαίως ὡς παράφρον μέχρι τῆς οἰκίας τῶν κυρίων της.

Ἡ συγκίνησις αὐτῇ ὑπῆρξε φοβερὰ. Κατακλησθεῖσα ὑπὸ σπασμῶν ἐνεκα τοῦ αἵφνιδίου τρόμου ἔμεινε κλινῆρης ἐπὶ πολλοὺς μῆνας. Ἡ ἀπότομος ἀπώλεια ἐν τῇ φοβερᾷ πραγματικότητι τῶσαν ἐλπίδων, τῶσαν περιπαθῶν ὀνειροπολήσεων διετάραξε τὸ λογικόν της. Ἐθεραπεύθη κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ τὸ λογικόν της ἀπώλετο διὰ παντός... Ἡ ἀτυχῆς παρεφρόνησεν!

Ἐκτοτε πλανᾶται εἰς τὴν πεδιάδα ὀπισθεν τῶν ἀγελάδων ἡ μόνη ἐργασία, τὴν ὁποῖαν δύναται νὰ κάμῃ. Εἶνε γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα «ἡ τρελλὴ τοῦ χωριοῦ».

Ἡ φυσιογνωμία της διατηρεῖται συμπαθῆς καὶ γλυκεῖα, καθὼς ἄλλοτε. Καίτοι παράφρων, δὲν κτυπᾷ, δὲν πειράζει κανένα, διότι εἶνε ἀπὸ τοὺς τρελλοὺς, εἰ ὁποῖοι δὲν παραφέρονται, δὲν ἐξάπτονται, ἀλλὰ συγκινούνται καὶ κλαίουσαν.

Ἐνίοτε τρέπεται ἄνευ λόγου εἰς φυγὴν, ὡς νὰ τὴν κατεδίωκε κανεὶς.

Ἄλλοτε πάλιν ἐπὶ σίγιων, τοὺς ὁποῖους συνέθεσε μόνη, ᾄδει ᾄσμα παραπονετικὸν καὶ γλυκὺ, τοῦ ὁποῖου ἡ τελευταία ἐπῶδός, καθόσον ἐνθυμούμαι, ἐτελείωνε σχεδὸν οὕτω:

Ἦτο ὠραῖος, ἦτο γλυκὺς
Μετ' ὁ βελούδινον φέρεμά του!
Αὐτὸν ἀγάπησα, γιατί ἡ καρδιά του
Γιὰ τὴν δική μου εἶχε πλασθῆ.....

ΙΩΑΝ. ΜΗΕΛΟΚΑΕ

Τ Ε Λ Ο Σ

1. Σχοινίλοι, εἶδος πετηνῶν.

Σημ. Μεταφρ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Μ Ε Ρ Ο Σ Τ Ρ Ι Τ Ο Ν

Μικτὸν αἶμα.

[Συνέχεια]

Κατὰ τὸ λέγειν τῶν γειτόνων, ἦτο μοχθηρὰ. Ἄλλ' ἡ Στρουμπούλω κατέκτησε τὴν συμπάθειάν της. Καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀγαπῶν αὐτὴν ἐντίμως καὶ ὄχι ὅπως εἰ ἄλλοι μετ' ἀδάμαντας καὶ ἀνθοδέσμας, τῇ ἐφαίνετο ὃ κάλλιστος πάντων.

Ἄ! ἂν τὴν ἐρωτεύετο νέος τις ὡς αὐτὸν, ὠραῖος ὡς ἄγγελος, δειλὸς ὡς νεῆνις καὶ ἰσχυρὸς ὡς θωρακοφόρος, ἡ τιμὴ τοῦ δυστυχῆς Ποαρέ, θὰ ἐκινδύνευεν!

Τὸ διανοεῖτο ἐνδομύχως, ἀλλ' ἡ τύχη διέθετεν ἄλλως τὰ κατ' αὐτὴν!

Ὁ Σερβὲν ἐργαζόμενος ἤδε χαρμωδῶς ἐν τῷ ἤχῳ τῶν λαθροθηρῶν τῆς Κάρμεν.

Ὅταν πρόκειται γιὰ ψέμμα, γιὰ ἀπάτη, γιὰ κλοπή, στὸ Θεὸ μου μὴ γυναῖκα πρέπει μέσα νὰ βρεθῇ.

Καὶ ἄδων εἶδε τὸ τελευταῖον χεῖρι εἰς ἀγαλμά τι προσωρισμένον διὰ τὸ μέγκρον δ' Ελύ. Ἡ Μαργαρίτα σκεπτομένη αἰείποτε τὸν πρίγκηπα καὶ ὄχι τὸ ἀγαλμα, ἐεργάζετο ἐκλύπτουσα εἰς τὴν διόρθωσιν τῶν περινημιδῶν της.

Ἡ Ροζίτα, ἐξηπλωμένη ἐπὶ τινος διβαίνου, πλήρους ἐργοχειρῶν ἐσκέπτετο τὸν ἐρωτὰ της πρὸς τὸν Ἀνδρέαν, ἐρωτὰ ὅστις ἐνετυποῦτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῆς ἀσπίλου καὶ τρυφερᾶς καρδίας τῆς παρθένου, ὡς τὰς εἰκόνας τὰς χαρασσομένας ἀνεξιτήτως ἐπὶ τῆς ὀθόνης ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ζωγράφου. Ἐπι δ' ἐσκέπτετο τὸν Ζαβκόν, τὸν γέροντα τοῦ ὁποῖου ὁ ἀδελφὸς εἶχεν ἀποθάνει, καὶ ὅστις ἀνεμένετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ὅτε ἡ θύρα ἠνοιχθῆ αἴφνης καὶ ἡ θυρωρὸς ἐπεφάνη μετ' οὖς ὀφθαλμοὺς λάμποντας καὶ πεπλανημένους.

— Μία ἐπίσκεψις σοῦ ἔρχεται, Στρουμπούλω μου, εἶπε, καὶ μάλιστα μία μεγάλη ἐπίσκεψις.

Καὶ πράγματι, κομψὴ κλειστὴ ἄμαξα ἴστατο πρὸ τῆς θύρας, ἄμαξα ἐπεστρωμένη διὰ μεταξωτοῦ ὑφάσματος, κομψὴ καὶ ἀμειπτος.

Γυνὴ ὠραία μελανόφθαλμος προέκυπτεν ἀπὸ τῆς θυρῆδος αὐτῆς.

Ὅταν ἡ χορεύτρια ἐπεφάνη, ψιθυρισμὸς θυμασμοῦ ἐξῆλθε τῶν χειλέων της.

— Εἶναι καταπληκτικόν, ἐμορμύριεν.

Ἀστὴρ τοῦ χοροῦ, ὅπως ἦτο ἡ Ροζίτα, εἶναι ἐπίσημον πρόσωπον, ἀλλὰ διὰ νὰ εἰπωμεν τὴν ἀλήθειαν, ἡ θυγάτηρ τῆς Γερμανῆς, εἶχε μείνει, ὅτι ἦτο κατὰ τὴν παιδικὴν της ἡλικίαν, Βοεμὴ τοῦτέστι, ἀπλή, φυσική, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀγαθὴ κόρη, ὅπως ἐπλάσθη ἐκ φύσεως, ὀηλ. εἰς ἄκρον περικομψος.

Ἐπλησίασε τὴν ἄμαξαν καὶ ἠρώτησε τὴν ξένην:

— Ἐμὲ ζητεῖτε, κυρία;

— Μάλιστα δεσποινίς.

— Και επιθυμείτε να μοι μιλήσετε ;

— 'Επί στιγμὴν μόνον.

Καὶ ἡ μελανόκομος καὶ βαθύφθαλμος κυρία ἐπρόσθεσε :

— Περὶ σπουδαίου ἀντικειμένου, καὶ ἀφορῶντος ὑμᾶς.

— 'Ἐλθετε λοιπόν, εἶπεν ἡ Ροζίτα.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία (διότι ἦτο αὐτὴ) κατῆλθε τῆς ἀμάξης καὶ ἠκολούθησε τὴν χορεύτριαν.

Αἱ δύο γυναῖκες διεπέρασαν τὴν ὁδὸν καὶ μετὰ τινα λεπτά ἐκάθητο ἡ μία ἔναντι τῆς ἐτέρας ἐν μικρᾷ τινι αἰθούσῃ τοῦ μεγάρου Δουβερναί.

Ἡ Ροζίτα παρετήρει τὴν κρεολὸν μετὰ περιεργείας ἄμω καὶ θαυμασμῶ.

Καὶ ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἐξ ἄλλου ἐθαύμαρε τὴν ξανθὴν καὶ πάλλευκον ἐκείνην κεφαλὴν, ἣτις ἀπέπνεεν ἀγαθότητα, τὴν φυσιογνωμίαν ἐκείνην, τὴν πρᾶξιν καὶ ἥρεμον, ἐν γένει δὲ τὴν χάριν καὶ τὰ ἀκαταμάχητα θέλγητρα τῆς νέας χορεύτριας.

Μετὰ τὴν μετὰ τοῦ συζύγου τῆς συνέντευξιν, πᾶσαι αἱ σκέψεις αὐτῆς ἐφέροντο πρὸς τὸν σκοπὸν, ὃν ἐσχέδιασαν.

Ἡ φαντασία τῆς ἀδίακόπως ἐν ἐνεργείᾳ ἀνεζήτηε τὸν τρόπον, δι' οὗ ἠδύνατο νὰ παρασύρῃ τὸν Ροζενδάλ εἰς Ἀθῆρην καὶ ἐκεῖθεν ὅπου εἰς τὰ Βιλλωδαὶ ἤθελον καὶ ἐπεθύμουν νὰ τὸν φέρωσι.

Καὶ προσεκκολλᾶτο εἰς τὸ σχέδιον αὐτὸ μετὰ ζήσεως σχεδὸν παραλόγου.

Ἐγνωρίζεν ἤδη, ὅτι ὁ Θωμάς ἐστάθμευε μὲ τὸ πλοῖόν του ἠγκυρωθὴς ἐν παραπλευρώσῃ τῆς θαλαμηγοῦ τοῦ Ροζενδάλ ἐν Ἀθῆρῃ.

Καταπιέζουσα τὸ λογικὸν τῆς ἐφεῦρε τὸν τρόπον, ὅστις ἤλπιζεν, ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ.

Ἄλλ' ἡ τελευταία εἰδησις, ἣν ὁ Ἰωάννης τῇ εἶχεν ἀναγγεῖλαι, ὅτι δηλ. ὁ πλοίαρχος Καγιόλ συνήτησε τὸν ἄνθρωπον, ὅστις θὰ διεφώτιζε τὸν Ροζενδάλ περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς θυγατρὸς του τὴν περιέπλεξεν εἰς τὸν ὑπακτον βαθμὸν.

Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη τὴν ὄθει νὰ ἐνεργήσῃ ταχέως καὶ ἐσύγγιζε τὰς ἰδέας τῆς.

Διὰ τοῦτο ἤλθε ζητοῦσα νὰ ἴδῃ τὴν νεανίδα, ἣς ἤθελε παντὶ σβῆνει νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην.

Ὅπως δὲ κατορθώσῃ τοῦτο, εἶπε πρὸς αὐτὴν διὰ φωνῆς πλήρους τρυφερᾶς θλίψεως :

— Ὑπῆρξατε πολὺ ἀτυχῆς κατὰ τὴν νηπιότητά σας, δεσποινίς.

— Μάλιστα, κυρία.

— Δὲν ἐγνωρίσατε τοὺς γονεῖς σας. Δὲν θέλω νὰ μοι εἰπῆτε τί γνωρίζω πλείοτερα ὑμῶν, καὶ ἀρεῦ ἡ τύχη μ' ἐφερε ν' ἀναμιχθῶ εἰς τὸν βίον σας, συνελθᾶ πρός ὑμᾶς ἀπεριόριστον συμπάθειαν. Ἐκτός τούτου τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἔχει δι' ὑμᾶς ἄτομον προσφιλέ, μὲ ὄθησεν εἰς ἐρεύνας αἰτινες μὲ διεφώτισαν ἐπὶ πραγμάτων, ἅτινα σῆς ἀγνοεῖτε. Ἐλπίζω ὅτι θὰ φθάσω εἰς ἀνεπίστουτον ἀποτέλεσμα, καὶ ἀναμφιβόλως θὰ κατορθώσω νὰ εὕρητε τὸν πατέρα σας, παρὰ τοῦ ὅποιου σᾶς ἤρπασαν καὶ ὅστις δὲν ἐπαυσε θρηνῶν διὰ τοῦτο.

Ἡ Ροζίτα ἤκουε μετ' ἐκπλήξεως τὰς

ἀποκαλύψεις ταύτας, αἰτινες ἐκίνουν πάσας τὰς ἴνας τῆς καρδίας αὐτῆς.

Πῶς ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλῃ εἰς τοὺς λόγους τῆς ὠραίας ταύτης γυναίκος, ἣτις προσῆλου πρὸς αὐτὴν τοὺς μεγάλους βαθυχοροὺς ὀφθαλμούς τῆς τόσον ἠδέως ; Ποῖον συμφέρον ἠδύνατο νὰ τὴν κινή αὐτὴν, ἣτις ἐφάνετο τόσῳ πλουσία καὶ τόσον ἀριστοκρατίας ; Διότι δὲν ἀμφίβαλε ποσῶς ὅτι ἡ Μαρία ἦτο μέλος τῆς ὑψηλῆς καὶ καθαρᾶς ἀριστοκρατίας. Τὰ πάντα ἐδήλουν τοῦτο, ἡ ἀφελὴς ἐνδυμασία, ἡ ἄμαξα καὶ τὰ οἰκόσημα τὰ ὅποια ἔφερον αὕτη.

Ἡ Ροζίτα ἦτο τεθελγμένη, γοητευμένη καθ' ὅλοκληρίαν.

— Πῶς ; ἠρώτησεν αὕτη, γνωρίζετε σῆς τὸν πατέρα μου ;

— Ἰσως ὀλίγαι πληροφορίες μοὶ λείπωσιν, ἐλπίζω νὰ τὰς εὕρω καὶ ταύτας καὶ θὰ σᾶς τὰς φέρω, διότι ἐπιθυμῶ τὴν εὐτυχίαν σου.

— Ἄ ! πόσον εἶσθε καλῆ !

— Διότι καὶ ἐγὼ ὑπῆρξα δυστυχῆς, Ροζίτα, πολὺ δυστυχῆς. Ὅπως σὺ, ἐγκατελείφθη καὶ ἐγὼ. Ἐχασα πατέρα, ὃν ἐγὼ εἶχον μὲν τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίσω, ἀλλὰ τὸν ἔχασα ὑπὸ περιστάσεις φοβερᾶς ὁ βίος μας ἔχει τί τὸ κοινόν, τὰς μεγάλαις δηλ. θλίψεσι ἅς καὶ οἱ δύο ὑπέστημεν.

Ἡ χορεύτρια ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν.

Ἡσθάνετο φιλίαν πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην, τὴν τόσῳ διάφορον αὐτῆς, ἀλλ' ἣτις ἦτο τῆς ἡλικίας τῆς καὶ τῇ ὠμίλει διὰ φωνῆς παλλούσης, πλήρους ζήσεως καὶ ἣς ἡ ψυχὴ ἐφάνετο πετώσα πρὸς αὐτὴν.

— Ἄ ! αἰσθάνομαι ὅτι θὰ σᾶς ἀγαπήσω, ὅτι καὶ ἤδη σᾶς ἀγαπῶ, ἀνέκραξεν.

Καὶ αἶφνης μειδιώσα, διότι πολλάκις ἐν τῷ βίῳ μειδίωσεν, ὅταν προτιθέμεθα νὰ κλαύσωμεν, τὴν ἠρώτησε διὰ κωμικῆς ζωηρότητος :

— Πῶς ὀνομάζεσθε ;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐν μέρῳ τοῦ ροδωχοροῦ ὑφάσματος, δι' οὗ οἱ τοῖχοι ἦσαν ἐπεστρωμένοι, ὑπηγέρθη ὀλίγον.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἐτίθετο ἐν τῇ θέσει τῆς.

Ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ ἡ Δουβερναί ἐδέχετο τοὺς ἐπισκέπτας τῆς, καὶ εἶχε κατασκευάσει ἐπιτηδες τὴν θέσιν ἐκείνην, δι' ἣς ἠδύνατο τις νὰ ἴδῃ αὐτοὺς ἀνέτως καὶ πρὸ πάντων νὰ τοὺς ἀκούσῃ.

Ἡ Ἰουλιανὴ, μᾶλλον πάσης ἄλλης ἐγνωρίζε τὴν ἀξίαν μιᾶς διαφυγούσης λέξεως ἢ μιᾶς δοθείσης πληροφορίας. Διὰ τοῦτο ἰδοῦσα τὰς δύο γυναῖκας ἐσελθούσας ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐσπευσε νὰ τεθῆ εἰς τὸ μέρος ἀφ' οὗρου καὶ ν' ἀκούῃ ἠδύνατο καὶ νὰ βλέπῃ.

— Καὶ ἐγὼ, ὅπως σὺ, Ροζίτα, δὲν ἔχω ἄλλο ὄνομα πλὴν τοῦ Μαρία-Εὐαγγελίας, ἀπήνητησεν ἡ κρεολὸς, διότι γνωρίζω μὲν τοῦ πατρὸς μου τὸ ὄνομα, ἀλλὰ δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ τὸ φέρω.

Καὶ τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἐπρόφερε μετὰ τινος πικρίας.

— Δὲν μοῦ εἶπατε ὅτι θὰ εὕρω τὸν ἰδικόν μου ;

— Τὸ ἐλπίζω.

— Ποῦ εἶναι τὴρᾶ ;

— Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸν ὀνομάσω,

διότι πιθανόν ν' ἀπατώμεθα, καὶ τότε ὁποῖα ἀπογοήτευσίς !

— Ἀπογοήτευσίς !

— Διότι ὁ ὑποτιθέμενος πατήρ σου εἶνα ὑπέρπλοτος καὶ διὰ τοῦτο παντοδύναμος.

— Τί με μέλλει διὰ τὸν πλοῦτόν του ! Ἐγὼ σκέπτομαι, ὅτι, ἂν μὲ ἡγάπα δὲν θὰ μ' ἀνεζήτηε καὶ αὐτός ;

— Ὑπάρχει τὸ πεπρωμένον, ὅπερ πρέπει νὰ μεμψώμεθα, διότι σὲ ἀνεζήτησε, Ροζίτα, ἀλλὰ δὲν σὲ εὗρεν, ἠγνοεῖ μάλιστα τὸ μέρος ἐνθα διῆλθεν ἡ παιδικὴ σου ἡλικία, ἐγὼ μόνον τὸ ἔμαθον.

— Τίς σᾶς τὸ εἶπεν ;

— Ἡ τύχη, ἣτις δὲν ἠνύνησε τὸν πατέρα σου, ἐβόθησε τὰς ἰδικὰς μου ἐρεύνας. Ὑποσχέθητί μου ὅτι οὐδὲν θὰ εἶπῃς εἰς κανένα, καὶ ὅτι δὲν θὰ προβῆς εἰς οὐδὲν διάθεμα, χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς, διότι πιθανόν νὰ καταστραφῇ οὕτω πᾶσα ἐνεργεία μου, καὶ νὰ ἀπολέσωμεν τὰ ἔχνη, ἅτινα νῦν ἀκολουθεῖμεν.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

— Ἐγεννήθης εἰς Παρισίους. Γραῖά τις, ἡ Μαρίνα Στρικόνς...

— Μαρίνα !... τῷ ὄντι... νομίζω ὅτι ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομα τοῦτο !...

— Αὕτη δὲν ἦτο μήτηρ σου, Ροζίτα, ἡ μήτηρ σου ἀπέθανε τὴν αὐτὴν τῆς γεννήσεώς σου ἡμέραν. Ἡ γοῖα ἐκείνη σὲ ἔφερε μεθ' ἐαυτῆς εἰς μικρὸν τι χωρίον τῆς Σαρδηνίας, τὸν ἅγιον Μαρτίνον δι Μόντε. Αὕτη ἦτο καλὴ καὶ σὲ ἡγάπα, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀπέθανε ! Σὲ ἀφῆκε μόνην συμμορία ἀλιτῶν τότε, ὁ εἰς τῶν ὁποίων ἦτο συγγενῆς τῆς, σὲ ἔφερε μεθ' ἐαυτοῦ, σκοπὸν ἔχων νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν εὐγένειαν τοῦ ἦθους σου, ὅπως ἐπαίτη: ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἦτο εἰς Ρωμαίους Ρώκας καλούμενος.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ἡ Ροζίτα, ἀλλὰ πῶς τὸ ἔμαθατε ;

— Ὁ διδάσκαλός σας, σᾶς ἠγόρασε παρ' αὐτοῦ, ὅτε ἦσθε δεκαετής.

— Καὶ τοῦτο ἀληθές, ἐπανελάθεν ἡ χορεύτρια.

— Βλέπετε ὅτι γνωρίζω τὰ κατὰ σέ. Ἐκοπίασα πολὺ πρὸς χάριν σου, Ροζίτα, ἐνῶ δὲν μὲ γνωρίζεις, ἀλλὰ σὲ ἐθαύμαζα καὶ μὲ συνεχίζουν τὰ δεινά σου. Εἶνε τόσῳ θλιβερόν νὰ ἦναι τις μόνος ἐν τῷ κόσμῳ, ἄνευ συμβουλῶν, ἄνευ ὑποστηρίξεως καὶ ἄνευ οἰκογενείας !

— Εἶχον τὸν Ζαβακόν, κυρία, ὅστις μετ' ἡγάπα καὶ μὲ ὑπεστήριξεν ὡς κηδεμὼν καὶ ὡς φίλος.

— Εὗρον τὸ αὐτὸ παρ' ἐκείνῳ, ὅστις πιστεύω ὅτι εἶναι πατήρ σου καὶ ὅστις θὰ εἶδεν ἑκατομμύρια διὰ νὰ σ' ἐπανεῦρῃ.

— Ἐκατομμύρια ! ἐκράυγασεν ἡ νεανίς.

— Ἐκατομμύρια ! ἐσκέθη καὶ ἡ Ἰουλιανὴ, εἶναι λοιπόν Ναβαῦ !

— Καὶ τί σημαίνουναι τὰ ἑκατομμύρια, ὅταν πρόκηται ν' ἀνεῦρῃ τις θυγατέρα ἦν λατρεῖται, εἶπεν ἡ κρεολὸς.

Καὶ τοῦτο εἰπούσα ἠγέρθη.

— Σύμφωνοι λοιπόν, ἐπρόσθεσε, κρατήσατε σιγὴν διὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην, μὴ κάμετε τίποτε, χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήσῃτε, καὶ ἅς ἀγνοοῦσι μάλιστα ὅτι σᾶς εἶδον, ἂν κἴθεσθε τῶν συμφερόντων σας, θεωρεῖτέ με

ὡς τὴν καλλιτέραν σας φίλην, καὶ ἐλπίζω νὰ ἰδοθῶμεν ταχέως.

— Ποῦ δύναμαι νὰ σας ἐπανιδῶ ; ἠρώτησεν ἡ χορεύτρια.

— Ἐν τῷ μεγάρῳ μου, ὑποτεδήποτε θελήσῃτε.

Καὶ τῇ ἐνεχείρησεν ἐπισκεπτῆριόν τι, ἐν ᾧ ἀνεγινώσκετο ὑπὸ βροντικῶν στέμματα, τὸ ὄνομά της :

«Μαρία Εὐαγγελία», 46 ὁδὸς Μονσώ».

Ἡ Ροζίτα συνώδευσε τὴν ὠραίαν μελανόφθαλμον μέχρι τῆς ἀμάξης αὐτῆς, ἐκείνη δὲ τῇ ἔθλιψε τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἐκάλυψε διὰ βλέμματος πλήρους ἀδελφικῆς στοργῆς.

Καὶ ὅταν ἡ ἄμαξα ἐξεκίνησεν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ ἐν στολῇ ἀμαξήλατου αὐτῆς, ἡ Μαρία ἔθηκε τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλην.

Ἡ Ροζίτα προσέκλιεν καὶ ἀπῆλθεν.

Εἶχεν ἀνάγκη νὰ μείνῃ μόνη !

Νὰ ἐπανεύρῃ τὸν πατέρα της ! νὰ ἔχῃ οἰκογένειαν ! ἦτο τόσῳ νέον, τόσῳ ἀπροσδόκητον δι' αὐτὴν, ὥστε ἠσθάνετο εἰδὸς τι σκοτοδίνης. Τὰ νεῦρά της ἐταράσσοντο καὶ ἐνθυμεῖτο τοῦτο μόνον, ὅτι ἡ Μαρία Στρικόνε δὲν ἦτο μήτηρ της, διότι ἡ μήτηρ της ἀπέθανε.

Καὶ ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ταύτῃ ἐκλαυσεν ἀφθόως. Ἐπειτα αἱ σκέψεις της ἐστράφησαν ἀλλαχοῦ.

Ἐφραντάσθη ἐκυτὴν ἐπανευρίσκουσαν τὸν πατέρα ἐκείνον, ὅστις ἐθυσίαζεν ἑκατομμύρια διὰ νὰ τὴν ἐπανεύρῃ ! καὶ ἐσκέφθη τὸν Ἀνδρέαν. Τί εὐτυχία δι' αὐτὴν, ἂν ἡ δύνατο νὰ τοῦ εἶπῃ :

— Μὲ ἠγάπησας, χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζῃς πτωχὴν, καὶ ἰδοὺ σοὶ φέρω ἀνέλπιστα πλούτη ! Καὶ δὲν ἐλησμονεῖ καὶ τὸν διδάσκαλόν της ; καὶ αὐτὸς ἐπίσης θὰ ἦτο εὐτυχῆς εἰς τὸ γῆρας του.

Καὶ αἶφνης ἀφῆκε τὰς χεῖράς της ἐν ἀποθαρρύνσει.

Βαυκαλιζομένη ὑπὸ χιμαῖρῶν εἶχε λησμονήσῃ τὴν συνέντευξίν της.

Τὸ ὥρολόγιον ἐσήμανε δύο ὥρας. Ἐκάλεσε τὴν Ἰουλιανὴν, ἣτις δὲν ἦτο μακρὰν, διότι παρεμόνευσεν ἐκ τῆς κρύπτῃς της πᾶν κίνημα τῆς κυρίας αὐτῆς. Ἐν τούτοις ἦλθε μετὰ τινα λεπτά.

— Τί θέλετε, κυρία ;

— Δόξ μοι τὸν πῖλον καὶ τὸ ἐπανωφόριόν μου.

— Ἐξέρχεσθε ;

— Ναί.

— Μήπως ἡ κυρία θέλει ; .

— Εἶναι περιττόν θὰ πάρω ἄμαξαν.

— Σὰς ἦλθε, κυρία, ἐπίσκεψίς της ;

— Ναί, γυνὴ τις ἐξαίσίως ὠραία. Τὴν εἶδες, Ἰουλιανὴ ;

— Ὅταν ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἄμαξάν της, ἣτις ἦτο ἐκ τῶν καλλιτέρων ἐγὼ τὰς γνωρίζω ἦτο ἄμαξα ὅλως ἀριστοκρατικῆ.

— Καὶ τὴν κυρίαν πῶς τὴν εὔρες ;

— Αὐτὴ εἶναι ἐκτάκτου διαπλάσεως αὐτῆς δὲν δύναται τις νὰ ὀρίσῃ τὴν ἀξίαν.

Καὶ μετὰ τινα λεπτά ἐπανέλαθεν :

— Ἐγὼ φρονῶ ὅτι ὡς μελανόφθαλμος ἀντιζήλων δὲν ἔχει, ἀλλ' ἐγὼ, ἂν ἤμην ἀ-

νήρ, θὰ ἐφρόνουν ὅ,τι φρονεῖ ὁ πρίγκηψ δ' Ἐλύ.

— Καὶ τί φρονεῖ ὁ κύριος οὗτος δ' Ἐλύ ;

— Ἐνεκεν ὑμῶν προτιμᾷ τὰς ξανθὰς.

Ἡ Ροζίτα ἔκαμε κίνημα ἀνυπομονησίας.

— Ἡξέυρετε, κυρία, ὅτι καὶ χθὲς τὸ ἐσπέρας ἦλθε ;

— Τὸν εἶδον εἰς τὸ μελόδραμα.

— Σὰς λατρεῖται χάνει τὸν νοῦν του διὰ τὴν κυρίαν κυριολεκτικῶς, καὶ ἂν μοῦ ἐσυγχωρεῖτο νὰ δώσω συμβουλὴν εἰς τὴν κυρίαν...

— Καλὰ, εἶπεν ἡ χορεύτρια, χαῖρε.

Καὶ ἐλαφρὰ ὡς πτηνόν, κατῆλθε τὴν κλίμακα καὶ εὔρεθη ἐν τῇ ὁδῷ.

Δὲν ἐβάδιζεν, ἀλλ' ἐπέτα.

— Πηλοκορίτισσο ! ἐγούλλισεν ἡ θαλαμηπόλος.

Ἐπεθύμει ἐν τῇ κακίᾳ της νὰ ἐκσφενδονίσῃ πολλὰς ὕβρεις κατὰ τῆς νέας δυστυχῶς ὅμως ἐκείνη δὲν τῇ παρεῖχεν ὕλην πρὸς κακολογίαν, καὶ ἐπίστευσε μὲν ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καθ' ἣν τὴν παρεμόνευσεν, ἐξῆλθε μετ' ἐραστοῦ τινός, ἤκουσε τὴν ἄμαξάν ἐπιστρέφουσαν, ἀλλὰ δὲν ἦτο βεβαίαια περὶ τοῦτου καὶ διὰ τοῦτο ἐνδομύχως ἐμαίνετο.

Δὲν ἐφρόντιζε βεβαίως, οὐδὲ τὴν ἐμελλεν εἶναι ἡ Ροζίτα εἶχε ἐραστήν, ἐλυπεῖτο μόνον ὅτι δὲν εἶχεν ἐκεῖνον, ὃν ἠθελε νὰ τῇ ἐπιβάλλῃ.

Ὁ πρίγκηψ δ' Ἐλύ τρελλὸς τῷ ὄντι ἐξ ἔρωτος, ὡς τὸ ἔλεγεν ὁ ἴδιος εἰς τὸν Κοαξβίλ, ἦλθεν εἰς συνενόησιν μετὰ τῆς ἀθλίας θαλαμηπόλου, ὑποσχεθείς εἰς αὐτὴν ποσὸν ὄχι εὐκαταφρόνητον, ἂν κατάρθου νὰ πείσῃ τὴν χορεύτριαν νὰ δώσῃ ἀκρόασιν εἰς τὸν ἔρωτά του καὶ ἦτο μὲν εὐπορος ἡ εὐλαβῆς γεροντοκόρη, ἀλλ' ἐπόθει νὰ πλουτίσῃ ἡ νόει δὲ καλῶς ὅτι πρόσφορος τοιαύτη περίστασις δὲν ἦθελεν εὐκόλως παρυσιασθῆ καὶ πάλιν εἰς αὐτὴν.

Εἶδομεν ὅμως πῶς ἀπῆντα ἡ Ροζίτα εἰς πάσας τὰς ἀποπειράς αὐτῆς.

Ἐκείθεν ἡ ὀργή της.

Παραμονεύουσα τὴν Ροζίταν τὴν εἶδεν ἐπιβάσαν ἀνοικτῆς ἀμάξης, καὶ εἰπούσαν μίαν μόνον λέξιν εἰς τὸν ἠνίσχον. Εἶδε τότε τὴν ἄμαξαν διασχίζουσαν ἐφρωμένως τὴν ὁδὸν Πηγάλ.

Μόλις εἶχε προχωρήσει ὀλίγον, ἡ θαλαμηπόλος ἐκτύπησε διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον αὐτῆς.

Ἀπαίσιον μειδιάμα ἐστολίδισε τὰ λεπτὰ χεῖλή της καὶ οἱ πρασινωποὶ ὀφθαλμοὶ της ἡμικλεισθησαν, ὡς τὰ τῶν πτηνῶν τῶν φοβουμένων τοῦ ἡλίου τὸ φῶς.

— Ἄν τὸ ἠθελεν, ἐπιθύρῃσεν, οὐδὲν εὐκολώτερον τούτου καὶ οὐδεμίαν ἀντίστασις θὰ ἦτο δυνατὴ. Ἄ ! κοκκῶνά μου ! Ἀξίζεις τὰς δέκκα χιλιάδας σκουῶα τοῦ πρίγκηπος ; ἔχει δίκαιον ἐκεῖνος θυσιάζων αὐτὰ πρὸς χάριν σου ; ἀλλὰ καὶ σὺ ἔχεις ἄδικον νὰ μὲ κάμνης νὰ τὰ χάσω ; ἀλλ' ἔσο ἦσυχος καὶ ἐγὼ δὲν τ' ἀφίνω εὐκόλῃ νὰ μοῦ ξεφεύγουν ! Πρέπει ὅμως νὰ μὴ ἀναμένωμεν τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ πατρός, οὐδὲ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ζαβαχοῦ.

Καὶ γράψασα ταχέως δύο ἢ τρεῖς γραμ-

μὰς πρὸς τὸν πρίγκηπα δ' Ἐλύ, ἔσπευσε νὰ φέρῃ αὐτὰς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

ΚΕ'

Μεταβαίνουσα εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία ἡ θυγάτηρ τῆς Γερμανῆς ἦτο ἐλαφροτέρα τοῦ συνήθους.

Εἶχεν ἤδη ἐν τῇ ψυχῇ τὸ φῶς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ φῶς τοῦτο ἠκτινοβόλοι ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας της, ὅπως τὸ ἀπλετον φῶς αἰθούσης προσβάλλει τοὺς διαβαίνοντας ἀπὸ τῆς ὁδοῦ διακυνόμενον ἀπὸ τῶν παραθύρων.

Διὰ τοῦτο, μόλις ἰδὼν αὐτὴν ὁ Ἀνδρέας τῇ εἶπε :

— Εἶχες καμμίαν εὐχάριστον εἰδήσιν ;

Ἐκείνη ἀπέδωκε τὴν ζωηρότητα ταύτην εἰς τὸν ταχὺν ὁρόμον ὃν διήνυσε, διὰ νὰ τρέξῃ πρὸς αὐτόν.

Οὕτω διήλθον μίαν ὥραν εὐδαιμονα, μεμονωμένοι ἐντὸς τοῦ πλήθους, ὅπως δύναται νὰ γείνη τοῦτο μόνον ἐν Παρισίαις, ὁμιλοῦντες περὶ τοῦ ἔρωτός των.

Ἡ στιγμή τοῦ χωρισμοῦ των, δὲν ἤργησε νὰ φθάσῃ καὶ ὤφειλον ν' ἀφήσωσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

Ὁ Ἀνδρέας τὴν συνώδευσε μέχρι τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ Βοασὺ δ' Ἀγγλά, ὑπὸ τὰ δένδρα τῆς παρόδου, ὃν τὰ πίπτοντα φύλλα ἐκάλυπτον τὸ ἔδαφος, καὶ διητυθύνθη μελαγχολικὸς εἰς τὸ μέγαρον δ' Ἐλύ, ἐνῷ ἡ Ροζίτα προῦχθαι μόνη πρὸς τὸ μέρος τοῦ βουλευτάρτου Μαλεζέρμπ.

Πολλοὶ τῶν διαβατῶν ἐστρέφοντο ὅπως παρατηρήσωσι τὴν εὐμορφὸν ἐκείνην ξανθὴν παρθένον, ἣτις, καίτοι ἀπλῶς ἐνδεδυμένη, ἐφαίνετο ἐκ τοῦ βαδίσματός της τοῦ ἐλευθέρου καὶ εὐρύθμου, ὅτι ἦτο καλλίσωμος.

Ἐνίοτε ἴστατο πρὸ τῶν καταστημάτων, ὅπως παρατηρήσῃ τὰ ἐπὶ τῶν παραθύρων ἀντικείμενα καὶ χαιρετίσῃ τὴν εἰκόνα της ἐκτεθειμένην πανταχοῦ, πρὸ τῶν ὑέλωμάτων αὐτῶν.

Αἶφνης, ἐνῷ ἴστατο πρὸ βιβλιοπωλείου τινός, ἤκουσεν ἤχον ὀργάνου παίζοντος μακρόθεν, ἐξ ἐκείνων, ἅτινα οἱ πλανόδιοι μουσικοὶ παίζωσι συνήθως.

Ἦτο εἶδος πλαγιαίου δι' οὗ ἐτονίζετο ὀρενὸς τις ἤχος τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Κατηυθύνθη πάραυτα πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ὁ ἤχος ἐκεῖνος ἤκούετο, καὶ εἶδε περικυκλωμένον ὑπὸ πλήθους περιέργων ἰταλόν τινα, εἶδος ἐπαίτου, φέροντα ὑψηλὰ λευκὰ ὑποδήματα πλήρη κόψεως καὶ δεδεμένα διὰ ταινίας ἐρυθρᾶς, βλοῦζαν ἐκ μελανοῦ βαμβακίμου βελούδου, κατατετριμμένην καὶ ὑπενδύτην ἐκχρωματισμένον καὶ ἐπ' αὐτοῦ παλαιὰν κιτρίνην ζώνην.

Ὁ εἰς ὀξύ ἀπολήγων φαιόχρους πῖλός του ἦτο ἀνεστραμμένος παρὰ τοὺς πόδας του καὶ ἐν αὐτῷ ἐρρίπτοντο σπάνιά τινα σολῖδια ἐκ τῶν φειδῶλῶν χειρῶν τῶν ἀκρατῶν αὐτοῦ.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος, νέος ἔτι, δὲν ἐφαίνετο ἔχον ἡλικίαν πλέον τῶν τριάκοντα ὀκτῶ ἢ τεσσαράκοντα ἐτῶν.

Τὸ στοργυλὸν πρόσωπόν του ἦτο ἡλιο-

καίς, ἡ κόμη του μακρὰ καὶ καταμέλανος, οἱ ὀφθαλμοὶ του βαθύχρους καὶ μικροί.

Ἀφ' οὗτου ἡ Ροζίτα ἐπλησίασε καὶ ἔλαβε θέσιν εἰς τὰς πρώτας τάξεις τῶν περιουκλούντων αὐτῶν, οἱ παριστάμενοι ἐγένοντο θεαταὶ θεάματος λίαν περιέργου.

Ὁ ὄργανοπαίκτης ἀφῆκεν ἀποτόμως τὸ κλαρινόν του καὶ ἐκραύγασεν :

— Ροζίτα !

Ἡ ὄραϊα ξανθὴ, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὸ πλῆθος, οὐδὲ νὰ ἐρυθρίασῃ διὰ τὰ ράκη τοῦ πτωχοῦ ἰταλοῦ, ἐρρίφη εἰς τοὺς βραχίονας του κράζουσα :

— Ματθαῖ !

Καὶ ἀμφότεροι, ἀφοῦ ὁ ἀνὴρ συνήγαγε τὰ ὀλίγα χρήματα, τὰ ἐν τῷ πύλῳ αὐτοῦ ριφθέντα, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ μελόδραμα, ἐνθα ἡ Ροζίτα καὶ ὁ σύντροφός της εἰσῆλθον εἰς πρόδρομόν τινα ὅπως ἀποφύγῃ τὰ περιέργα βλέμματα τῶν ἀκολουθῶν αὐτούς.

Ἡ χορεύτρια διελθούσα σειρὰν ὄλην διαδρομῶν καὶ διαβάσα διαφόρους κλίμακας, σύρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὸν ἐπαίτην, ἔφθασε τέλος εἰς μικρὰν αἴθουσαν, ὅπου εἰσελθούσα ἐκλείσει τὴν θύραν ἔσωθεν καὶ τὸν προσεκάλεσε νὰ καθήσῃ.

— Εἴμεθα ἐν τῷ οἴκῳ μας, τῷ εἶπε, καὶ δυνάμεθα νὰ συνδιαλεχθῶμεν, πτωχέ μου, Ματθαῖ.

Ἡ μικρὰ ἐκείνη αἴθουσα ἦτο τὸ θεωρεῖον τῆς Ροζίτας.

— Καὶ πῶς εὐρίσκειται εἰς Παρισίους ; ἐπανέλαθεν ἐκείνη.

— Ἦλθον νὰ σὲ εὕρω.

— Ἐμέ ;

— Ὁ Ρωμαῖος Ρόκας ἀπέθανε.

— Ἀ ! εἶπεν ἡ χορεύτρια ἦτο κακὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' ὅπως δῆποτε θὰ διατάξω νὰ γείνωσι λειτουργίαι ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του.

— Ὁ Ματθαῖος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του.

— Θὰ χρειασθῶσι πολλά, εἶπε, διὰ νὰ ἐξιλεωθῶσι τ' ἄμαρτήματά του.

Καὶ ὁ βοερός δὲν ἔπαυε θαυμάζων τὴν ἀρχαίαν του σύντροφον.

— Ἀ ! πόσον ὄραϊα, ἔγεινες ! τῇ εἶπε, ἐγὼ τὸ εἶχα μαντεύσει καλῶς. Καὶ κατέστης διάσημος χορεύτρια Ροζίτα ; τὸ ἔμαθον εἰς τὸ Μιλάνον ὅπου ἐπῆγον ὅπως σ' εὕρω.

— Πρὸ πολλοῦ ;

— Πρὸ δύο μηνῶν.

— Ἀφοῦ ἤθελες νὰ ἔλθῃς εἰς Παρισίους Ματθαῖ ἐπρεπε νὰ μοῦ τὸ γράψῃς νὰ σοῦ στείλω χρήματα ! Καὶ πῶς ἦλθες ;

— Πεζῇ παίζων τὸ κλαρινόν μου, ἐκέρδιζα τὸν ἄρτον μου.

— Πτωχέ Ματθαῖ !

— Εἶμαι συνηθεισμένος.

— Ἐπὶ τέλους ἦλθες καὶ ὅλα πηγαίνουν καλὰ πές μου τὰ νέα σου.

Ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος τὴν θεώρει μετ' αὐξοντος θαυμασμοῦ.

— Σοὶ εἶπον, ἐπανέλαβε, ὅτι ὁ Ρωμαῖος Ρόκας ἀπέθανε, ὁ δὲ Ρωμαῖος οὗτος ἦτο ὁ ἐξαδελφός της Μαρίνας Στρικόνε τῆς γραιῆς ἧτις σὰς ἀνέθρεψε εἰς τὸ Σὴν Μαρτίνο.

— Ἀ ! τώρα μοῦ λέγεις σὰς καθὼς βλέπω.

— Μὰ, ἤλλαξες τόσο, Ροζίτα !

— Ὁμίλει μου ὡς ἄλλοτε, πτωχέ μου Ματθαῖ : σὺ μ' ἐπροστάτευσες καὶ δὲν τὸ λησμονῶ !

— Εὐχαριστῶ Ροζίτα, καὶ κάμε ὅπως λέγεις. Πρὶν ἀποθάνῃ ὁ Ρωμαῖος μοὶ ἐφανερώσε μυστικόν τι, ἢ μᾶλλον μοὶ ἀμολόγησε ἐν ἐγκλημα ὅταν ἡ Μαρίνα ἀπέθανε, οὗτος ἐκλεψε πᾶν ὅτι εἶχεν αὐτὴ ἐν τῷ οἴκῳ, ὀηλ. ἀρκετὴν ποσότητα χρημάτων καὶ χαρτιὰ ἄνια ἔκαστε ὡς ἄχρηστα καὶ ἐν τινι κιβωτίῳ διάφορα ἀντικείμενα, καὶ μεταξὺ ἄλλων, ὀακτύλιον πολύτιμον. Τὸν ὀακτύλιον τοῦτον πολλάκις ἀπεπειράθη θὰ πωλήσῃ ἀλλ' εἰς ἐκάστην ἀπόπειραν τὸν ἤπειλουν ὅτι θὰ τὸν φυλακίσωσι καὶ νὰ κατὰσχῶσι τὸν ὀακτύλιον, ὥστε, ἐπὶ τέλους τὸν ἐλησμόνησεν ἐντελῶς φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὸ τὸ ὀακτυλίδιον ἦτο πολὺ ἀκριβὸν καὶ εἶναι δικό σου, Ροζίτα ὁ Ρωμαῖος μοὶ τὸ ἔδωκε νὰ σοὶ τὸ φέρω καὶ ἰδοὺ σοὶ τὸ ἔφερα.

Καὶ σύρας ἐκ μικροῦ σάκκου τὸν ὀπάλιον τὸν περιουκλωμένον ὑπὸ ἀδαμάντων, ὃν ὁ Ροζενδάλ ἐδωρήσατο τῇ Γερμανῇ κατὰ τὴν ἐσπέραν τοῦ τοκετοῦ καὶ ὅστις ὀλίγας ὥρας κατόπιν ἀφηρεῖτο ὑπὸ τοῦ Περὲ ἀπὸ τὸν ὀακτύλιον τῆς δολοφονηθείσης νεάνιδος, τὸ ἔδωκεν εἰς αὐτήν.

Ἡ Ροζίτα ἐγονυπέτησε καὶ τὸ ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων

Μὲ τὸ θεῖον ἐνστικτον τῶν εὐαισθητῶν ψυχῶν, ἐμάντευσεν ὅτι ἦτο ἱερὸν κημεῖλιον ἀνῆκον τῇ μητρὶ αὐτῆς.

Ὁ Ματθαῖος ἐξηκολούθησε :

— Σὺ δὲν ἦσο κόρη τῆς Μαρίνας Στρικόνε : ἐκείνη τὸ εἶπεν εἰς τὸν Ρωμαῖον ἡ μήτηρ σου ἦτο ὄραϊα καὶ πλουσία κυρία, καὶ ὁ πατήρ σου μέγας ἄρχων. Αὐτὸ μόνον μπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ, Ροζίτα μου ὁ Ρωμαῖος ἦτο μέθυρος καὶ δὲν ἤθελε νὰ φανερώσῃ πᾶν ὅτι ἐγνώριζεν ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ὁ θάνατος, διὰ νὰ τοῦ λύσῃ τὴν γλῶσσαν. Ἐπειτα τὰ εἶχε μαζῇ σου, διότι μᾶς ἔφυγες ὅσω ἦσον σὺ μεθ' ἡμῶν, ὅλα ἐπήγαιναν καλὰ, διότι ἐμάζευες χρήματα : οἱ ἄνθρωποι βλέποντες σε εὐγενῆ καὶ καλὴν, ἤρεσκοντο νὰ σὲ ἀνταμείβουν ὅταν ἔφυγες, ἡ συντροφία μας ἐπῆγε κακὰ καὶ ἡ ζωὴ μας κατέστη ἀθλία. Πόσαις φοραῖς ἐσυλλογίσθη ὅτι ἦσο τυχερὰ καὶ ἠκολούθησες τὸν μονομανῆ, ὅστις σὲ ἠγόρασε, καὶ ὅτι δὲν θὰ ὑπέφερες ὅσῃν πενίαν ὑποφέραμεν ἡμεῖς. Ὑπήγαμεν εἰς τὴν Βοεμίαν καὶ ἐκεῖθεν ἐφθάσαμεν εἰς Καύκασον, διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν διὰ Σμύρνης καὶ Κωνσταντινοπόλεως κατόπιν ξαναπεράσαμεν ἀπὸ τὴν Σικελίαν, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν ἐκάμαμε προκοπὴν.

— Τέλος πάντων ἦλθες, πτωχέ μου Ματθαῖ. Καὶ τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ὑποφέρῃς πλέον διότι ἐγὼ κερδίζω πολλά χρήματα.

— Χορεύουσα πάντοτε ;

— Δυστυχῶς.

— Διὰ νὰ σ' ἐπανεύρω ἐπέρασα ἀπὸ τὸ Μιλάνον, ὅπου σὲ εἶχομεν ἀρίσει, καὶ ἐκεῖ ἔμαθον τὴν ἐπιτυχίαν σου καὶ τὴν εἰς Παρισίους ἀναχώρησίν σου.

— Καὶ οἱ ἄλλοι τί ἔγειναν ; ὁ Βελίνος ποῦ εἶναι ;

— Ἀπέθανε κρημνησθεὶς ἀπὸ τὸ τραπέζι του.

— Ὁ δυστυχῆς ! καὶ ὁ Βέρτολας ;

— Ἡ κροτηριάσθη ἡ μαῦρη ἄρκτος τοῦ ἔσπασε τὸ χέρι.

— Καὶ ὁ Σιαπίνης ;

— Ἐπνίγη μὴ ἔχων νὰ φάγῃ ἐπὶ πολὺς ἡμέρας, ἀπληρυσθῆ ἰμόνος ἐγὼ ἀντεῖχον ἡ ἐπιθυμία του νὰ σὲ ἐπανίδω μὲ ὑπεστήριξεν ἔχον πάντοτε τὸ προαίσθημα, ὅτι θὰ καθίστασο ἡμέραν τινα μεγάλη καλλιτέχνης ἢ μεγάλη δέσποινα.

— Τώρα δὲν θὰ φύγῃς πλέον ἀπὸ πηλοσίου μου, Ματθαῖ.

Καὶ ὀπισθοδρομήσασα ὀλίγον, τὸν ὑπέχρεωσε νὰ ἐγερθῇ πρὸ αὐτῆς.

— Ἐμπρός, εἶπε, δὲν μετεβλήθῃς καὶ πολὺ, Ματθαῖ, ἀναλόγως τοῦ βίου, ὃν διήγαγες : θὰ σὲ ἐνδύσω ἀπὸ τὰ νύχια ἕως τὴν κορυφήν, θὰ καθήσῃς εἰς τὸ σπήτι μου, θὰ παίζῃς κλαρινό μόνον πρὸς διασκέδασιν καὶ αἱ κακαὶ ἡμέραι θὰ λείψωσι διὰ παντός ἐκτός ἐὰν σπάσω κ' ἐγὼ κανένα ποδάρι.

Καὶ ἐγέλα καὶ ἔκλαιε συγχρόνως. Ἡσπάζετο δὲ ἐπανελημμένως τὸ τοπάλιον.

— Ἐμάντευσε ἀκριβῶς, Ματθαῖ, τῷ ἔλεγε τῷ ὄντι, χάρις εἰς τὸν Ζαβακὸν κατέστην διάσημος χορεύτρια : καὶ ὅμως οὐδὲν τιμαλφῆς ἀπέκτησα : τώρα τοῦλάχιστον θὰ ἔχω ἓνα καὶ οὐδέποτε θὰ φέρω ἄλλο ἐκτός αὐτοῦ.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ θεάτρου, οἱ πυροσβέσται καὶ ἡ θυρωρὸς τὴν εἶδον κατερχομένην τὴν κλίμακα ἐν συνοδίᾳ τοῦ πλανοδίου μουσικοῦ.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδόν, ἐμίσθωσεν ἄμαζαν καὶ κατηυθύνθη εἰς κατάστημά τι ὅπου ἠγόρασε πᾶν ὅτι ἦτο ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐνδυμασίαν του.

Καὶ ὅταν τὸν ἐνέδυσεν εὐπρεπῶς διὰ θερμῶν ἐνδυμάτων, ἐπανῆλθεν ἐν τῇ ὁδῷ Πιγὰλ, καὶ τὸν ἐνεκατέστησεν εἰς ἐν ὑπερφῶν, πρὸς μεγίστην ἐκπληξίν τῆς Ἰουλιανῆς, ἧτις ὠργίσθη σφόδρα διὰ τοῦτο, διότι ἐφοβεῖτο μήτι ὁ ἐνάρετος γείτων της, διὰ τοῦ ὀργάνου του τῇ ἐτάραττε τὰ ὄτα.

Ἐν τούτοις ἡ μουσικὴ διασκέδασις τοῦ γείτονος, ὀλίγον ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ.

Καὶ ταχέως θὰ μάθωμεν τὴν αἰτίαν.

[Ἐπειτα συνέχια.]

TONY

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Περιοδικὸν μηνιαῖον δι' οἰκοδεσποίνας καὶ μητέρας καὶ νεάνιδας, ἐκδοθήμενον εἰς αὐτοτελῆ κομψότατα τομῆδια ἐξ 68 σελίδων ἕκαστον κατὰ μῆνα. Τὰ 12 τομῆδια τοῦ Ἀ' ἔτους : Ὑγιεινὴ τῆς Καλλονῆς, Οἰκιακὴ Μαγειρικὴ, (ἐξεδόθησαν ἤδη), Οἰκιακὴ Ζαχαροπλαστικὴ, Ὀδηγὸς Συμπεριφορᾶς. Ἡ Οἰκοδεσποῖνα ὡς Νοσοκόμος καὶ Φαρμακοποιός, Πῶς διατηροῦνται καὶ καθαρίζονται τὰ ἐνδύματα, Οἰκιακὴ Γαλακτοκομία, Πῶς διατηροῦνται τὰ τροφίμα, Ὑγιεινὴ τῆς οἰκίας, Τὰ πρῶτα καθήκοντα τῆς μητρὸς, Οἰκιακὴ ἀνθοκομία καὶ Ἠθικὴ ἀνατροφὴ τῶν τέκνων.—Πρωτοφανὲς ἐν Ἑλλάδι δημοσίωμα, χρησιμώτατον, πρακτικώτατον, εὐθυνώτατον. — Συμβρομὴ ἐτησίᾳ Ἑλλάδος δρ. 4. Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 5. — Γραφεῖον, ὁδὸς Θεμιστοκλέους 60, ἐν Ἀθῆναις.

Οί άνανεοῦντες τήν συνδρομήν των και οί νεωστὶ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ἀπὸ 1 πρ. Νοεμβρίου εἰς τὰ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ λαμβάνουσι :

ΤΑ ΑΙΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ,
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ,
ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ ΠΙΤΟΥ,
ΤΗΝ ΚΟΜΗΣΣΑΝ ΣΑΡΝΥ,
ΤΟΝ ΠΙΠΟΤΗΝ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ.

Ἄπαντα συνέχεια, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν
τιμῆς τῶν φρ. 25 διὰ 15 μόνον.

ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ (μετὰ εἰκόνων)
ΤΑ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙΝ ΕΤΗ » »
ΤΟΝ ΥΠΟΚΟΜΗΤΑ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ (μετὰ
εἰκόνων) τόμοι 12.

Ἄπαντα συνέχεια, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν
τιμῆς τῶν φρ. 25 διὰ 15 μόνον.

(Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εἰς βάρος τῶν κκ. συνδρομητῶν.)

Πρὸς εὐκολίαν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσι καὶ τὰς δύο συνεχείας τῶν λαμπρῶν τούτων ἱστορικῶν μυθιστορημάτων, δεχόμεθα καὶ μηνιαίας δόσεις ἐκ φρ. 5 μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ποσοῦ τῶν 30 φρ., ὅτε ἀποσταλήσονται τὰ βιβλία ἀσφαλῶς πρὸς τοὺς κ.κ. συνδρομητάς.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Ἐξεδόθη! Ἐξεδόθη! Ἐξεδόθη!

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν.	6.20π	11.25π	1.45μ	Ὀλύμπια	ἀν.	8.10π	2.30μ
Ἀθῆναι	»	7.00	12.05	2.25	»	ἄφ.	9.05	3.25
Κόρινθος	ἄφ.	10.04	3.00	5.50	Πύργος	ἀν.	7.00π	2.30μ
Ἀκράτα	ἀν.	10.21	3.15	4.20μ	»	ἄφ.	8.50	4.40
Ἀγῖον	ἄφ.	12.56	5.08	7.15	Λεχαινὰ	ἀν.	6.40π	8.55
Πάτραι	ἀν.	6.00π	12.59	5.10	»	ἄφ.	9.15	11.05
Ἀγῖον	ἄφ.	7.10	2.02	6.00	Πάτραι	ἀν.	7.45π	11.50π
Πάτραι	ἄφ.	9.15	3.40	7.20	Ἀγῖον	ἀν.	9.29	1.80
Λεχαινὰ	ἀν.	7.15π	2.00μ	4.10μ	»	ἄφ.	10.54	1.58
»	ἄφ.	9.45	4.55	6.18	Ἀκράτα	ἀν.	6.20π	10.39
Πύργος	ἀν.	6.50π	9.50	6.23	»	ἄφ.	9.00	1.05
Ὀλύμπια	ἄφ.	8.55	11.40	8.10	Κόρινθος	ἀν.	7.00π	1.25
»	ἄφ.	7.05π	1.00	»	Ἀθῆναι	ἄφ.	10.25	4.30
»	ἄφ.	8.00	1.55	»	Πειραιεὺς	ἄφ.	11.00	5.00
								7.40

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	10.15π	—	6.42π	Λουτρά	—	—	2.40μ
Βαρβολογῶ	10.35	3.10μ	7.05	Κυλλήνη	6.20π	11.25	4.00
Κυλλήνη	11.05	3.40	7.35	Βαρβολογῶ	6.50	11.51	4.33
Λουτρά	12.30	—	—	Καβάσιλα	7.05	—	4.50

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν.	10.28π	1.30μ (1)	Τρίπολις	ἀν.	7.35π	9.25π (2)
Ἄργος	ἄφ.	12.55	4.10	Ναύπλιον	»	9.50	12.20
Ναύπλιον	»	1.40	4.45	Ἄργος	»	10.35	12.56
Τρίπολις	»	4.25	7.45	Κόρινθος	ἄφ.	12.50	3.25

(1) Δευτέραν, Τετάρτην, Παρασκευὴν. (2) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον.— Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἑκάστην. 10

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ

1894

Χρονογραφικόν, φιλολογικόν και γελοιογραφικόν.
Ἔτος ἔννατον — Τόμος ἔννατος.

Κομψόν, ὡς πάντοτε, καλλιτεχνικώτατον, πλούσιον εἰς εἰκόνας καὶ ὕλην, ἐξαιρετόν, χαριτωμένον, με εὐφυῶν σπιθηρίζουσαν εἰς πᾶσαν σελίδα, με γεύσιν ἀπαράμιλλον, με ποικίλιαν θελκτικὴν τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου εἶνε ἀναντιρρήτως τὸ τελειότερον εἰς τὸ εἶδος του.

Σύγκειται ἐκ 250 σελίδων.— Περιέχει ὑπὲρ τὰ 80 θέματα καὶ διατριβὰς ἐξ ὄλων τῶν εἰδῶν τῆς συγχρόνου λογοτεχνίας, διηγήματα, ποιήσεις, καλλιτεχνικὰς μελέτας, ἱστορικὰς μονογραφίας, ἠθογραφίας, κωμωδίας, δραμῆματα, ἄρθρα ἐπιστημονικὰ, σκαλαθύρματα, ἐπιγράμματα, γελοιογραφικὰς σκιηάς, κλπ. κλπ.— Συνεργᾶται καὶ πάλιν οἱ γνωστότεροι τῶν συγχρόνων λογογράφων.— Κοσμεῖται ὑπὸ 250 εἰκόνων ἀρίστης τέχνης, ἐν Εὐρώπῃ ἐξεργασμένων.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τὴν Ἑλλάδα, χρυσόδετον..... φρ. 4.50
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν ..... φρ. 5.—

Ἡ Διεύθυνσις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» χάριν τῶν πολλαπλῶν συνδρομητῶν καὶ φίλων αὐτῆς, ἀναλαμβάνει τὴν ἀποστολὴν εἰς πάντα ἐμβόζοντα αὐτῇ τὸ ἀντίτιμον.

Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Λόγιῳ Ἕλληνας θὰ συναντήσωσι καὶ πάλιν ἐφέτος εἰς τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου τὴν συγχρόνον ἐν Ἑλλάδι φιλολογικὴν κίνησιν καὶ ζωὴν.

ΝΙΚΟΛ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ Ζακυνθίου ΑΛΑΝΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Νέα Ἀγορά, ἀριθ. 29. — (Ἀνατολικὴ πλευρὰ).
Ἀπέναντι Κρησιώλειου Παπαδοπούλου.

Τὸ ὀραϊότερον χοιρινὸν κρέας μόνον ἐκεῖ δύνασθε νὰ εὕρητε.— Σαλάμ χοιρομήτρια, λουκάνικα ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀνάγεται εἰς τὸ ἀλάντοποιαν.— Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν. Ὅλα εἶναι ἐκλεκτὰ καὶ συγκαταβατικά.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι, παρὰ τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων.
Ἱέρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖοςκαὶ μὴ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντηλος. — Τιμὰι μέτρια.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΡΔΙΑΝΟΣ ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ

Ὀδὸς Προαστείου, ἀριθ. 28, ἐναντι οἰκίας ὑποστρατ. Ράλη.

Ἔργασια εὐρωπαϊκὴ ἐπὶ διαφόρων τιμαλφῶν ἀντικειμένων. Ἐπισκευὴ καὶ κατασκευὴ παντὸς εἶδους κοσμημάτων ἐπὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Τιμὰι συμφέρουσαι.